

บทนำ

ผู้ควบคุมทั้งสองคนนอนกางแขนขาไม่ได้สติอยู่บนพื้นห้อง มีขวดวิสกี้นอกเปล่าๆ วางบนโต๊ะ ทั้งคู่หมดสติห่างกันไม่กี่วินาทีแล้วไหลจากเก้าอี้ลงสู่พรม โดยไม่รู้ตัวเลยว่าถูกวางยา ไม่ระแวงแม้แต่น้อยว่าชายที่พวกเขาถูกส่งมาให้คุมตัวนั้นได้ใช้ยาแก้ปวดที่ครอบครองมาเป็นอาทิพย์แอบผสมลงในเหล้า บัดนี้ตัวการนั่งอยู่บนเก้าอี้โน้มตรงข้ามเหยื่อทั้งสองในห้องพักมีดๆ ของโรงแรม จ้องมองไปยังร่างใหญ่ของคนทั้งคู่ ภูมื่อที่สิ้นสะท้านกับหัวเข่า น้ำดีจากกระเพาะเอ่อขึ้นทันหลุดอาหารจนต้องฝืนกลืนมันกลับ เพื่อให้หายใจออก

ฟานเจียงในวัยยี่สิบหกหนึ่งเงียบ แต่ความคิดมากมายผุดขึ้นในหัว วังลีฟาน! ลูกขึ้นแล้วแผ่นเลย เดียวนี้!

แต่เขายืนไม่ได้

เมื่อทั้งสองคนบนพื้นตื่นขึ้น คงต้องใช้เวลาก่อนคิดจึงจะรวบรวมสติ และตระหนักว่าเขาหนีไปแล้ว ฟานเจียงรู้ว่าทั้งคู่อะไรจะเข้าใจสถานการณ์ก็คงอีกนาน สิบเอกหลิวกับสิบเอกเฉินคงนึกไม่ถึงว่าคนตัวเล็กๆ อย่างเขาจะมีกินพอจะหลบหนีได้

เขายังตัดสินใจไม่ได้ว่ามันถูกหรือผิด เพราะสิบห้าวันที่หลังจากบุรุษทั้งสองสิ้นสติไปนั้น ฟานยังนั่งเป็นเบืออยู่ในมุมมืด พลางจ้องมองนายสิบทหารบกซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่อารักขา หรือพูดง่ายๆ ว่าเป็นองค์กรกึ่งตามลักษณะของงาน แต่คำนี้ยังมีอีกความหมายหนึ่งเมื่อใช้กับคนที่ควบคุมตัวฟานเจียง หลิวกับเฉินต้องปกป้อง

พานด้วยชีวิต ต้องพุ่งเข้าขวางเมื่อมีภัยคุกคามต่อเขา แต่ก็เป็นหน้าที่ของทั้งคู่
เช่นกันที่ต้องฆ่าพานถ้าเขาคิดจะหลบหนี

ตอนนี้ถึงเวลาหนีของพานแล้ว...แต่เขาจะทำแค่ลุกขึ้นวิ่งแผ่นแนบไปไม่ได้
ไม่บ่อยนักที่พานเจียงจะได้รับอนุญาตให้ออกนอกค่ายทหารในเชิงไฮ้
ที่สังกัดอยู่ เขาบินออกจากที่นั่นไปยังเส้นเงินพร้อมผู้ควบคุม เพื่อเข้าร่วมประชุม
ในงานแสดงนวัตกรรมด้านเทคโนโลยีข้อมูลข่าวสารประจำปีของจีน พานมียศ
เป็นสิบเอก สังกัดกองทัพบกสาธารณรัฐประชาชนจีน เป็นโปรแกรมเมอร์และ
หนึ่งในเจ้าหน้าที่หน่วยสงครามไซเบอร์ที่เก่งหาตัวจับยาก หลายครั้งที่เขา
หรือทหารคนอื่นในหน่วยถูกส่งไปสังเกตการณ์ด้านความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี
คอมพิวเตอร์ของบริษัทต่างๆ ในระดับสากล เพื่อสอบถามเรื่องต่างๆ กับพวก
วิศวกรต่างชาติ และเพื่อให้รู้สึกถึงความก้าวหน้าด้านการเข้ารหัสข้อมูลของ
ภาคเอกชนจะแข็งแกร่งขึ้นมากแค่ไหนในอีกสาม ห้า หรือสิบปีข้างหน้า

ดังนั้นเมื่อต้องเดินทาง สิบเอกพานเจียงจึงต้องเปลี่ยนรูปแบบมาเป็น
เครื่องแต่งกายแบบพลเรือนและบินด้วยสายการบินแอร์ไชนา พร้อมกับสิบเอกเฉิน
และสิบเอกหลิวที่ตามประกบตลอดเวลาในชุดสูทแบบนักธุรกิจ ระหว่างการบิน
นั้น ระเบียบด้านการรักษาความปลอดภัยระบุไว้ว่าทั้งคู่ต้องนั่งระหว่างหน้าต่าง
กับทางเดิน โดยประกบพานไว้ทั้งสองด้าน ทั้งยังต้องผลัดกันตามพานไปยืนเฝ้า
หน้าต่างน้ำ เพื่อให้มั่นใจว่าเขาจะไม่ได้แอบติดต่อกับใคร

ทั้งสามพักอยู่ในห้องเดียวกันที่โรงแรมเซอรัดัน เส้นเงิน พูเทียน ห่างจาก
ศูนย์ประชุมและนิทรรศการเส้นเงินไปไม่กี่ช่วงตึก นั่นหมายความว่ามีการเฝ้าระวัง
พานระหว่างช่วงพักผ่อนจะง่ายขึ้นสำหรับหลิวกับเฉิน แต่ละคืนเมื่อจบงาน
เทรตโชว์ ทั้งสามจะกลับไปที่พักแล้วสั่งอาหารมากิน พานนั่งกินบนเตียงนอน
ขณะผู้ควบคุมทั้งคู่กินอยู่บนเตียงพับได้ที่ข้างระหว่างพานกับประตู โดยที่
พักป็นหรือวางมันข้างตัวตลอดเวลา

แต่ระหว่างนิทรรศการนั้น หลิวกับเฉินต้องทำงานหนัก งานจัดแสดงนาน
สามวัน ในแต่ละวันพานเดินท่องไปในศูนย์ประชุมอันกว้างใหญ่นานแปดถึงสิบ
ชั่วโมง ทำที่เป็นวิศวกรจากบริษัทคอมพิวเตอร์แห่งหนึ่งของจีน หลิวกับเฉิน
สวมบทบาทเป็นเพื่อนร่วมงานของพานและคอยแจกนามบัตรขณะเจ้าตัวพุดคุย

รวมทั้งรับนามบัตรและของขวัญ ถ้ามคำถามด้านเทคโนโลยีกับผู้เชี่ยวชาญจากทั่วโลก เพื่อนผู้เย็บซิมทั้งสองได้รับการฝึกมาให้ปกป้องฟาน ไม่ให้เขาออกนอกกลุ่มนอกทาง ถือเป็นหน้าที่อันหนักหน่วงเพราะต้องเฝ้าระวังให้อีกฝ่ายอยู่ในสายตาตลอดเวลา

สามวันในศูนย์ประชุมแห่งนั้นผ่านไปด้วยดี แต่คืนวันสุดท้ายในคืนเงินนั้นสำคัญมาก เพราะหลีกกับเงินรู้ว่าคนที่คิดจะหลบหนีระหว่างการเดินทางมักจะทำทันทีที่ถึงที่หมาย หรือลงมือในคืนสุดท้าย แต่คนตัวเล็กบอบบางอย่างฟานก็ไม่สามารถสร้างปัญหาให้กับผู้ติดตามทั้งสอง หรือสร้างสถานการณ์ให้ทั้งคู่ต้องทำอะไรที่ฝ่าฝืนคำสั่ง ฟานเป็นคนคงแก่เรียนตัวเล็ก สวมแว่น ทำทางไร้พิษสง เมื่อต้องทำตามคำสั่งเขาก็ทำตามเยี่ยงทหารที่ดี

หลีกกับเงินฉลองที่ภารกิจแสนเคร่งเครียดนั้นจบลง พวกเขาต้องเดินไปทั่วศูนย์ประชุมที่เต็มไปด้วยภัยคุกคามนานสามวัน ไหนจะต้องจับตาดูชายคนหนึ่งท่ามกลางหมู่ชาวต่างชาตินับพันนับหมื่น พวกเขาจึงซื้อเหล่าแจ็ค แดเนี่ยลส์ขวดหนึ่งมาจากตลาดฝั่งตรงข้ามโรงแรม

ทั้งคู่ไม่ได้คิดถึงเรื่องนี้มาก่อน แต่วิสกี้ก็แจ่ม แดเนี่ยลส์เป็นความคิดของฟานมาแต่แรกแล้ว เขาบอกว่าอยากได้ยาแก้หวัด ทั้งสามจึงต้องไปตลาด ฟานกับเงินเดินไปที่ร้านขายยา ฟานเข้าไปเลือกยาที่ต้องการขณะเงินคอยเฝ้าดู ส่วนหลีกยืนระวังที่เคาน์เตอร์ ฟานมาถึงร้านเหล่าแล้วมองไม่วางตา บอกว่าเหล่าที่นี่ไม่แพงเลยเมื่อเทียบกับราคาที่เขาเห็นในรายการค่าบริการของโรงแรมที่หัวเตียง เขาจึงบอกกับเงินว่าถ้าทั้งคู่อยากจะสั่งเหล้ามาดื่มกับอาหารในคืนนี้ก็ซื้อที่นี่แล้วหิ้วขึ้นไป จะช่วยประหยัดงบประมาณของกระทรวงกลาโหมได้หลายหยวน

หลีกกับเงินจะดื่มไม่ได้ระหว่างปฏิบัติหน้าที่ ข้อนี้นฟานรู้ และรู้ด้วยว่าทั้งคู่จะมองว่าเป็นโอกาสอันงามแล้วที่จะฝ่าฝืนคำสั่ง และให้รางวัลกับตัวเองโดยไม่มีเจ้านายมาคอยบงการ ไม่นานทั้งสามก็ออกจากตลาดมาพร้อมวิสกี้กับโค้กอย่างละขวด ด้วยความคิดว่าจะรีบกินอาหารที่ส่งตรงถึงห้อง แล้วเข้านอนก่อนจะจับเครื่องบินเที่ยวเข้ากลับไปยังค่ายอันมิดชิดแน่นหนาที่เชียงไฮ่ จากนั้นก็ไปดื่มกันยาวๆ กับดูโทรทัศน์กันในช่วงเย็น

เวลานี้คือตีสองครึ่งและเหล่าขวตนั้นหมดเกลี้ยง เช่นเดียวกับยาแก้หวัด ทั้งกล่อง หลิวและเงินหนึ่งไม่ได้สติก็จริง แต่ฟานเองก็ทำอะไรไม่ถูก กังวลว่า พอทั้งคู่ตื่นขึ้นในวันพรุ่งนี้ เขาเองจะยังอยู่ตรงนี้ และยังคงจ้องมององครักษ์ ทั้งสองประหนึ่งรูปปั้นหินของชายตัวเล็กที่หวาดกลัวแทบตาย

ฟานจ้องมองทั้งสองร่างนั้นในความมืด เขาไม่มีเรื่องบาดหมางใดๆ กับ หลิวและเงิน แต่ทั้งคู่ก็ไม่ได้ทำอะไรกับเขาเป็นพิเศษ พวกเขาเป็นเจ้าหน้าที่ อารักขาจากรัฐบาลแบบที่ฟานเคยเห็นมาตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัย เขายังไม่เคยเห็น องครักษ์ที่เฝ้าปฏิบัติต่อผู้ถูกควบคุมยศต่ำๆ อย่างเขาด้วยความเคารพหรือความ นุ่มนวลเลย ฟานรู้ว่าทั้งสองต้องทำหน้าที่และตัวเขาเองก็มีหน้าที่เหมือนกัน ถ้าหนี ไปได้ เขารู้ว่าสองคนนี้จะคงไม่แคล้วถูกยิงเป้าฐานปฏิบัติหน้าที่บกพร่อง

แต่ฟานก็มีเหตุผลให้ต้องทำ นี่ไม่ใช่ความผิดของเขา เขาไม่ได้อยากจะหนี แต่เขาไม่หนีไม่ได้

ฟานผินลุกขึ้นยืนในที่สุดเพื่อเก็บของแล้วยกเปื้อนขึ้นสะพายไหล่ เขาแข็งใจ ย่องให้เงิบที่สูตรตรงไปเปิดประตูแล้วปิดอย่างแผ่วเบา ย่องจากห้องพักไปบน ทางเดินรูปพรหมสู่นใด เขาลงมือทำสิ่งสุดท้ายด้วยหัวใจที่เต้นแรงจนแทบจะได้ยิน เสียงมันสะท้อนกับผนังรอบตัว ฟานเอื้อมมือจับคันโยกสัญญาณเตือนอัคคีภัย แล้วกระซากลง

เสียงกริ่งสัญญาณดังลั่นไปทั่วทางเดินอันเงียบงัน ขณะฟานโกยอ้าว สุดฝีเท้า

มันเริ่มขึ้นแล้ว และถอยไม่ได้

สามชั่วโมงก่อนดวงอาทิตย์ขึ้น ลิบเอกฟานเจียงสังกัดหน่วย 61398 กองทัพบก สาธารณรัฐประชาชนจีน สำนัก 2 หน่วยบัญชาการเสนาธิการทหาร (แผนก 3) หนึ่งในบรรดาเอ็กเกอร์ระดับเทพของโลก และเป็นไม่กี่คนที่มีความสำคัญ ของอาณาจักรดิจิทัลของจีน ได้หลบออกทางประตูข้างโรงแรมเซอร่าตันไป

ท่ามกลางผู้เข้าพักจำนวนมากเกินกว่าที่ฝ่ายรักษาความปลอดภัยของโรงแรม
จะสอดส่องได้ ผู้ชนกลุ่มใหญ่ลั่นลานหนีเพราะสัญญาณเตือนอัคคีภัย ฟาน
ผลจากกลุ่มผู้คนบนถนนแล้วเดินเข้าเมืองไปทางทิศใต้

ลูชายแดนระหว่างจีนกับฮ่องกง

SAMPLE

1

ฮ่องกง : เขตปกครองพิเศษของสาธารณรัฐประชาชนจีน
10 วันต่อมา

เครื่องบินเจ็ตส่วนตัวลำหรูลดระดับลงจากผืนเมฆสีเทา ห่างไปทางตะวันตก
ห้ากิโลเมตรจากทางวิ่ง 07 ซ้ายมือ เมื่อการลือออกก็มีคนส่งกล้องสองตามอง
ขณะมันบินอยู่เหนือผืนน้ำเข้าหาทางวิ่ง

“อยากจะฆ่าพวกซีไอเอกับมือมาตลอด ผันถึงวันนั้น วันที่ได้บีบคอมัน
ตายคามือ ได้เห็นมันตกลงเหลือกแล้วตายไป”

คำพูดนี้เป็นภาษาจีนกลาง คนส่งกล้องไม่ได้พูด แต่มันออกมาจากอีก
คนหนึ่งทางซ้ายมือที่ยืนบนหลังคาอาคารผู้โดยสารขาออก ทั้งคู่พยายามเพิกเฉย
ต่ออากาศร้อนช่วงเช้า ชายผู้ส่งกล้องพยายามที่จะเมินเพื่อนร่วมทีม และ
พุ่งความสนใจไปยังเครื่องบินที่กำลังร่อนลง

เขาตอบกลับเป็นภาษาจีนกลาง “ดัสซอลต์ ฟอลคอน น่าจะเป็นรุ่น
เซเวนเอกซ์ เป้าของเรา”

“คุณอ่านตัวเลขที่ทางใต้ไหม”

“อ่านไม่ได้ ไกลเกิน”

“การฆ่าพวกซีไอเอเองไม่เหมือนคนที่ผมรัคคอตตายไปเมื่อวันจันทร์ ผม
คิดว่าพวกซีไอเอน่าจะมีลำคอหนา น่าจะเป็นนักสู้ตัวจริง”

ชายผู้ส่องกล้องถอนหายใจเสียวๆ “ทำไมคิดอย่างนั้นล่ะ เต๋า”

“เพราะถ้ามีใครลงมาจากเครื่องบินนั้น ผมคาดว่าหน่วยเหนือคงต้องสั่งให้เราล่ามัน คุณคิดว่าไง”

“ผมคิดว่าคุณมันก็บ้าพอๆ กับหน่วยเหนือมันแหละ”

ชายผู้ส่องกล้องสองตาเห็นแท็กซี่ยังจับจ้องเครื่องบินลำนั้นอยู่ เมื่อมันแตะพื้นแล้วลดความเร็วลง เขาดูหมายเลขทางเครื่องบินด้วยเลนส์กำลังขยายสิบเท่า

“เป๊ะ”

“เยี่ยม”

ทั้งคู่โล่งใจที่รู้ว่าข่าวกรองเรื่องเครื่องบินที่มาถึงนั้นแม่นยำ เครื่องบินจากอเมริกาลำนี้มาตรงเวลา หมายความว่าทั้งคู่ไม่ต้องยืนรออยู่บนหลังคาร้อนๆ ตลอดทั้งวัน

ขณะคนถือกล้องส่องมองอยู่นั้น เครื่องบินก็แล่นชะลอเข้าช่องจอดเฉพาะของศุลกากร แล้วเคลื่อนต่อไปยังลานหน้าศูนย์ธุรกิจการบินฮ่องกงที่ให้บริการเครื่องบินเจ็ตรดับหฺร ชาวจีนทั้งคู่ก็มึนตึ๋นตาหลบสายตา ไม่อยากให้เกิดใครเห็น ทั้งสองทำเช่นนั้นมาตลอดและมั่นใจในฝีมือ แต่เป้าหมายในวันนี้เข้าใจเรื่องการหลบหลีกการติดตามเป็นอย่างดี ทั้งสองจึงต้องไม่พลาด

หวังปิงหลีกกับเต๋าทันที เกาะเจ้าหน้าที่การข่าวจากกระทรวงความมั่นคงแห่งรัฐของจีนมาปฏิบัติงานที่นี่ โดยไม่ต้องแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ในเขตปกครองพิเศษฮ่องกงของสาธารณรัฐประชาชนจีน แผ่นดินใหญ่มีกฎเกณฑ์ของตนเอง และทางฮ่องกงนั้น ถ้าจะพูดอย่างเป็นทางการก็คือใช้กฎเกณฑ์ที่แตกต่างไปในด้านความมั่นคง แต่คนที่นี่คือสายลับ น้อยมากที่จะเล่นตามกฎหมาย ซึ่งทั้งสองจะยังทำตามกฎน้อยลงอีกเพราะพวกเขาไม่ใช่สายลับธรรมดา

เต๋า หวัง และเจ้าหน้าที่เกือบสามสิบคนถูกส่งมาที่นี่เพื่อทำภารกิจ ซึ่งเป็นเหตุผลที่พวกเขาไม่แจ้งเตือนกับเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ทำตัวเหมือนล่องหน ให้เหมือนกับหมอกควันที่สุด

เพราะคนกลุ่มนี้คือนักฆ่า

หวังไม่ชอบงานน่าเบื่อในตำแหน่งนี้เท่าไรนักแต่ก็เข้าใจสถานการณ์ดี เครื่องบินที่ใช้งานโดยบริษัทขีปนาวุธของซีไอเอมาลงที่ท่าอากาศยานนานาชาติฮ่องกงครึ่งแล้ว

ครั้งเล่า แต่ไม่ใช่เจ็ตลันนี่ เขากับเพื่อนเจ้าหน้าที่ข่าวกรองถูกส่งมาเพื่อตรวจสอบมัน โดยเฉพาะ เป็นงานที่ไม่ค่อยตรงกับหน้าที่นัก แต่คำสั่งคือคำสั่ง ทั้งคู่ได้รับคำสั่งให้มาที่นี่ เพราะเป็นคนกลุ่มเดียวที่อยู่ใกล้พอที่จะทำตามคำขอของกระทรวงความมั่นคงได้ แต่วันนี้พวกเขาต้องทำงานให้กระทรวงกลาโหม ถ้าการระบุตัวตนผู้โดยสารในเครื่องบินพอลคอนใช้เวลาานกว่าสองชั่วโมง ทั้งคู่ก็จะถูกตำหนิอย่างแรง

เพราะในมุมมองของคนทั้งสองนั้น เจ้าหน้าที่ควบคุมมันบ้า และยิ่งจะบ้าคลั่งขึ้นเรื่อยๆ ในแต่ละวัน

หวังกับเต้าหยิบกล้องถ่ายรูปกำลังขยายสูงขึ้นสองเมื่อประตูเครื่องบินเปิด มีรถเมอร์เซเดสรุ่นเอส-คลาสแล่นเข้าเทียบหัวเครื่อง ประตูหลังรถเปิดออกแล้ว ทั้งคู่ก็ปรับไฟส่องกล้องไปที่นั่น โดยคาดว่ารถต้องปล่อยใครสักคนลง แต่กลับเป็นตรงกันข้าม มีแค่ชายคนหนึ่งหิ้วกระเป๋าเดินทางขึ้นได้เครื่อง แล้วพลุกหายไปที่เบาะหนังรถติดฟิล์มที่บคันนั้น

“แม่ง! ถ่ายรูปมันหันไหน” หวังกระซิบถาม

“ไม่แน่ใจ ผมไม่ใช่ช่างภาพมืออาชีพ ถ้ามีปืนซุ่มยิงป่านนี้มันตายไปแล้ว”

“นั่นไม่ใช่ที่ผมถาม”

“ผมเพิ่งแต่ประตูหลังรถเพราะคิดว่าจะมีคนลงมา คุณล่ะ”

“ดูอยู่” หวังมองภาพในกล้อง “ไม่มีภาพใบหน้าชัดๆ เลย เขายกมือป้องแดด ผมสับสน วัไครรา สวมสูทสีเทากับแว่นกันแดด ที่แน่ๆ คือเป็นฝรั่ง นิ้วมือซ้ายสวมแหวนแต่งงานสีทอง มีกระเป๋าถือลากกับเป้อย่างละใบ”

“จะเป็นใครก็ช่าง คินนี่มันไม่รอด”

หวังหย่อนกล้องลงเบ้ “หยุดได้แล้ว พร้อมหรือยัง กลับรถเถอะ”

“รถคันนั้นมีเครื่องติดตามอยู่ เราเห็นความเคลื่อนไหวของรถนั้นได้จากโน้ตบุ๊กของผมเลย รถเมอร์เซเดสคันนั้นพาเขาไปไหน เรารู้ได้หมด”

“แล้วถ้าเกิดเขาหลงกลางทางล่ะ”

ทั้งคู่จำอ้าวไปยังบันได ชุดสูทเหนียวแนบตัวจากเหงื่อที่ชุ่มโชก

เต้าถาม “แล้วเขาจะทำอย่างนั้นทำไม”

หวังตอบ “เพราะเขาเป็นซีไอเอ ถูกฝึกมาให้หลบหลีกการติดตามไง”

แต่ารู้สึกอายนี่ไม่ได้ประเมินสถานการณ์ให้ละเอียด จึงกลบเกลื่อนด้วยการเดินนำไปที่บันไดลงไปยังรถโตโยต้า ออโรออนสีดำที่ผลิตในออสเตรเลีย ซึ่งเหมาะกับสภาพการจราจรในเมืองที่มีประชากรกว่าแปดล้านคน แต่ขับตามรถเมอร์เซเดสสีดำออกจากศูนย์ธุรกิจการบินฮ่องกง เข้าสู่อาคารจราจรอันหนาแน่น ช่วงเข้าถนนเซ็กส์ก็อ็อก

แต่พูดไประหว่างขับ “เดี๋ยวผู้การได้ก็รู้ว่าเรากำลังตามคนที่ไม่ได้เกี่ยวกับภารกิจของกระทรวงกลาโหม แล้วก็จะสั่งให้เราฆ่าซะ หรือไม่นั้นเขาก็จะแกล้งเรา ด้วยการสั่งให้ทำงานห่วยๆ ดูดำเรา พวกอเมริกันชอบพูดแบบนี้” เขาเปลี่ยนมาพูดภาษาอังกฤษเพราะตัวเองกับเพื่อนพูดภาษานี้ได้ดี “ของเหลวจะไหลลงที่ต่ำเสมอ”

หวังตอบสวน “อันนั้นไม่ใช่สิ่งที่พวกนั้นชอบพูดนะ มันเป็นกฎฟิสิกส์” เขาพูดต่อ “ยังไงก็ตามผู้การได้จะให้เรารอบตัวเขาแล้วสอบปากคำ ชูจนกลัวแล้วบีบให้ออกไปซะ คงไม่มีอะไรร้ายแรง”

แต่ไล่สายตาจากถนนมามองคนนั่งข้างๆ “ไม่หรอก ใต้จะให้เรามาเขาที่ชายแดน และสั่งให้ชูกับหลินฆ่าคนอีกสองกลุ่มของพวกฮั่งยี่ในเซ็กกง คนที่ตามประกบฟานเจียงถูกฆ่าไปแล้วหลังจากเขาหนีไปในเลนจิ้น นั่นก็ได้เป็นคนสั่งเหมือนกัน เขาชอบฆ่าคนในงาน คุณต้องรับรู้ไว้ ผมบอกเลยว่าใต้จะให้เรามาคนของซีไอเอแล้วทิ้งศพลงในท่าเรือ เพื่อจะได้ไปโกหกในเรื่องนี้กับทางปักกิ่ง” แต่ทำเสียงขึ้นจมูก “ได้มันบ้า”

“โคตรไร้สาระ” หวังเห็นด้วย “แต่การมีคนของซีไอเอมาตายในฮ่องกง มีแต่จะทำให้งานของเขามันยุ่งยากขึ้นนะ ไม่ใช่ง่ายขึ้น”

แต่ยังเห็นต่าง “ยุ่งยากสำหรับเรา ไม่ใช่สำหรับเขา ผู้การได้ไม่สนใจหรอก เพราะทางปักกิ่งเปิดไฟเขียวให้เขาผ่านตลอดอยู่แล้ว ฉะนั้นคนที่อยู่ในรถเมอร์เซเดสนั้นต้องตายตอนเที่ยงคืน ไม่มีกฎเกณฑ์ท่าเหวอะไรทั้งนั้นสำหรับใต้ในฮ่องกง” เขาหัวเราะหึๆ แล้วพูด “เลือดนอนถนนเน่ก่อนจบงานนี้”

2

คอร์ตแลนด์ เงินทรีนึ่งเบาะหน้ารถเมอร์เซเดส ทำเอาคนขับสับสน ปกติผู้โดยสารจะนั่งหลังแล้วเอาระเบาะไว้ท้ายรถ แต่เงินทรีรับลงจากเครื่องบินมานั่งหน้าเพื่อหลบการเฝ้ามอง คนขับไม่เข้าใจจึงคิดว่าผู้โดยสารอเมริกันคนนี้ช่างพิลึกจริง

ตอนแรกเงินทรีไม่เห็นสองคนบนหลังคา แต่ตอนนี้เขาเห็นแล้ว หรืออย่างน้อยก็เห็นรถออโรออนสีดำอยู่ห่างไปหกคันจากจำนวนรถเป็นสิบคันที่วิ่งตามมา มันตามติดทั้งตรงทางเลี้ยว ติดไฟแดงด้วยกัน และขับตามมาตลอดถนนที่วุ่นวายในวันทำงานของชาวฮ่องกง เขาเห็นคนตามทั้งที่เพิ่งมาถึงที่นี่ไม่ถึงสิบนาที

เจ๋งจริงว๊าย

เขาคิดจะลงจากรถตรงไหนสักแห่งก่อนถึงจุดหมายเพื่อลงคนตาม แต่ก็คิดว่าคนขับรถอาจเป็นสายให้กับหน่วยข่าวกรองจีน และอาจจะแจ้งไปว่าผู้โดยสารได้ลงจากรถวิ่งเข้าซอยโดยไม่บอกล่วงหน้า ไม่ละ เขาต้องรักษาสถานการณ์แบบนี้ไว้ นั่นหมายความว่าเขาต้องเฝ้าไม่ให้รถสีดำที่ตามติด

เขาเคยมาฮ่องกงแค่ครั้งเดียว จึงไม่คุ้นชินกับถนนหนทางในประเทศแถบเอเชียตะวันออก เขาพยายามไม่คิดเรื่องรถที่ตามมา แล้วหันไปสังเกตวิถีชีวิตของคนบนท้องถนน สังเกตลักษณะของรถตำรวจ สังเกตตำแหน่งป้ายบอกทางการเคลื่อนที่ของรถยนต์ และลักษณะการแต่งกายของคนที่เดินทางไปมาจำตำแหน่งที่ตั้งของอาคารสำคัญๆ ที่เห็นให้ชื่นใจ เขาใช้เวลาหลายชั่วโมงบนเครื่องบินเพื่อเตรียมตัวให้พร้อมรับงานที่นี่ แต่ยังไม่มีความได้สังเกตลักษณะ

ของพื้นที่ปฏิบัติการให้ละเอียดเลย เขาเรียนรู้มานานแล้วว่าไม่ใช่แค่แผนที่ที่ให้ข้อมูลผิดๆ แต่สิ่งที่คิดไว้เกี่ยวกับสถานที่พวกนั้นผิดพลาดทั้งหมด

ต้องได้มาลงพื้นที่จริงๆ เท่านั้นถึงจะรู้ว่าสถานที่แห่งนั้นเป็นยังไง

เงินทริมหลายอย่างที่ต้องเร่งมือทำ แต่ภารกิจครั้งนี้เร่งด่วนจนต้องประเมินสภาพของพื้นที่ปฏิบัติการระหว่างทำงาน

รถของเขาแล่นมาถึงสะพานชิงยี เงินทริมมองกระจกข้างจนแน่ใจว่ารถออโรออนคันนั้นยังตามติด แต่เขาเองก็เคยเป็นทั้งคนตามและคนถูกตามมาตลอดชีวิต การมีรถตามหลังมาจึงไม่ทำให้เขาสะดุ้งสะเทือน

รถทั้งสองคันลงจากสะพาน มุ่งลงใต้เลียบชายฝั่งจนเข้าสู่ย่านจิมซาจุ้ย การตามติดนี้เป็นเรื่องปกติ ไม่มีขบวนรถที่ไขว่หนียึดติดต่อกัน เขาจึงเดาว่าทางกระทรวงความมั่นคงของจีนแผ่นดินใหญ่คงกำลังเคลื่อนไหวอยู่ที่นั่นและสั่งให้สอดแนมเขาแบบจัดเต็ม เป็นไปได้เช่นกันว่าคนในรถคันนั้นทำงานให้กับกลุ่มที่ไม่มีความเชื่อมโยงกับหน่วยข่าวกรองของจีน หรือหน่วยข่าวกรองจีนอาจได้ข้อมูลมาว่าเขาสอดรู้สอดเห็นเกินปกติ จึงต้องส่งสองคนนั้นมาดูให้รู้ว่าเขาจะมุ่งหน้าไปที่ไหนและจะทำอะไร

เงินทริมละลายจากกระจกข้างมามองโรงแรม เพนนิินซูลา ฮ่องกงเป็นโรงแรมระดับห้าดาวอยู่ทางทิศใต้ของเกาลูน ห้างแห่งฟากถนนจากอาคารผู้โดยสารเรือข้ามฟาก เขอยากจะไปให้ถึงห้องพักให้เร็ว ไม่ใช่เพื่อพักผ่อนหลังจากบินสองต่อที่กินระยะเวลาสิบเก้าชั่วโมงจากสหรัฐ แต่จะได้ใช้โทรศัพท์เข้ารหัสติดต่อหัวหน้าสายลับเพื่อแจ้งเรื่องการถูกติดตาม เขาต้องบอกเธอให้รู้ เพราะความหละหลวมนี้ไม่ใช่ความผิดของเขา มันอาจทำให้ภารกิจพังก่อนจะเริ่ม

ไม่ละ เขาคิด นี่ต้องไม่กระทบกระเทือนต่อปฏิบัติการ มันจะไม่เป็นเช่นนั้น เพราะภารกิจนี้อาจจะสำคัญที่สุดในชีวิต โอกาสที่จะทำสำเร็จนั้นมีมากกว่าแม้แต่ในยามสันติ แต่ก็มีหลายชีวิตที่ต้องเสี่ยง รวมทั้งชีวิตของคนที่เคยช่วยเงินทริมไว้เมื่อหลายปีก่อน

เขาต้องไม่พลาดไม่ว่าจะมีอุปสรรคใดๆ ขววงหน้า ต้องผ่านมันไปได้ แม้ว่าจะมีไ้จิ้นเลวพวกนี้มาหายใจรดต้นคออยู่ระหว่างทำภารกิจก็ตาม

รถเล่นผ่านวงเวียนน้ำพุมาจอดใต้กันสาดโรงแรม พนักงานเปิดประตูหลังให้ เงินหรือลงมาจากที่นั่นแล้วพยักหน้านิดๆ ให้คนขับ เขาถือกระเป๋าเองแล้วเดินผ่านพนักงานคนนั้นไปพร้อมกับผงกศีรษะให้ เหมือนเป็นนักธุรกิจที่ทำอย่างนี้มาตลอดชีวิต

รถโรลส์รอยซ์ แพนทอนสี่เหลี่ยมจอดเรียงรายเป็นแถวแปดคันใกล้ประตูหน้าโรงแรม เงินหรือทำที่เป็นสนใจพวกมันอย่างนี้นักธุรกิจต่างชาติทำกัน เขารู้ว่ารถยนต์กลุ่มนี้มีไว้เพื่อใช้ส่งแขกผู้ร่ำรวยไปยังจุดต่างๆ ในฮ่องกง และเขาจะไม่รังเกียจเลยหากต้องนั่งหลังรถหรูคลาสสิกนี้ แต่ไม่ใช่การกิจ เขารู้ว่าคงต้องไปเดินท่อมๆ อยู่ในชอกชอยมีตๆ หรือไปสูมหัวอยู่กับใครสักคนในโรงผีนไม้ก็คลั่งระบำเปลื้องผ้าเสียมากกว่า

ทั้งที่โรงแรมหรูกับห้องสวีตดีๆ ให้นอน เขาก็ยังคิดว่าตัวเองกำลังทำงานที่ต่ำเตี้ยเรี่ยดิน ไม่ใช่สายลับที่สวมสูทหรูและดื่มค็อกเทลราคาแพงहुดี หลังจากตีเนียนด้วยการจ้องมองแถวโรลส์รอยซ์จนพอใจแล้ว เขาก็เดินจ้ำต๋อไปยังห้องโถงโรงแรม หานาที่ต่อมาถึงชั้นมาถึงชั้นยี่สิบห้า นี่ไม่ใช่ห้องสวีต แต่ก็กว้างขวางและตกแต่งไว้อย่างงาม มีกระจกใสยาวตลอดถึงเพดานให้มองเห็นวิวทอเรีย ฮาร์เบอร์ ถัดออกไปคือเว็งน้ำที่มีเรือหนาแน่น มีติกระฟ้าของเกาะฮ่องกงเรียงราย เขาตัวสูง อาคารเหล่านั้นจึงดูกระจ้อยลงถนัดใจ จุดนี้เห็นไปไกลถึงวิกตอเรีย พิกยอดเขาสูงสุดของฮ่องกงที่ตอนนี้อยู่กบดบังด้วยผืนเมฆหนาลอยต่ำ

เขายืนมองทิวทัศน์อยู่ครู่หนึ่งก่อนจะวางกระเป๋าถือลากกับเปล่งบนเตียงก่อนค้นกระเป๋าหาโทรศัพท์กับเบตเตอร์แล้วประกอบเข้าด้วยกัน

เขาเปิดสแตริโอในห้อง ใช้ระบบเซอร์ราวด์กลบเสียงที่อาจจะถูกบันทึกด้วยไมโครโฟนใกล้ลำโพง แล้วเลือกคลื่นวิทยุที่เล่นเพลงสมัยใหม่หนวกหูให้กวนประสาทคนที่ดักฟังอยู่ ก่อนจะเดินเข้าห้องน้ำ เปิดน้ำแรงสุดลงอ่าง ให้เสียงน้ำไหลกลบเสียง ไม่ให้ไมโครโฟนที่ซ่อนในบริเวณใกล้เคียงจับได้ มีหลายครั้งระหว่างทำงานที่เขาต้องดิ่งโทรศัพท์ออกจากหู จะได้ไม่ต้องฟังเสียงน้ำไหลลงอ่างหรือเสียงกดชักโครกดังลั่น

โทรศัพท์ของเขาเข้ารหัสไว้ด้วยซอฟต์แวร์ที่ไม่ได้จดทะเบียน แล้วอัปเกรดเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการเข้ารหัส แต่ไม่ได้ดีเลิศจนรู้ว่ามันมาจากแผนก

วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของซีไอเอ ถ้าศัตรูได้โทรศัพท์เครื่องนี้ไปมันก็จะดูเหมือนว่าเขาเป็นแค่นักธุรกิจที่ต้องรักษาความลับเท่านั้น เป็นพวกชอบใช้เทคโนโลยีต่อต้านการสอดแนม ไม่มีทางเป็นสายลับของรัฐบาล

ตัวตนปลอมหลักของเงินทรีคือนักธุรกิจอเมริกัน แต่ตัวตนปลอมรองคือนักฆ่าอิสระ เป็นมือสังหารที่ไร้ประวัติ และเขาจะไม่บอกให้ใครรู้ว่าเป็นซีไอเอ จะไม่ใช่ของที่สามารถสาวกลับไปถึงองค์กรได้ เขาต่อโทรศัพท์ที่อยู่ครู่หนึ่งจึงติด เมื่อติดแล้วปลายสายก็รับในสัญญาณครั้งแรก

“บรีวเออร์”

เขาดูนาฬิกาพบว่าเป็นเวลาสี่ทุ่มแล้วในแลงลีย์ รัฐเวอร์จิเนีย ซูแซนน์บรีวเออร์ยังอยู่ที่สำนักงานอีกหรือนี่

“ผมไวโอเลเตอร์นะ” เขาตอบ

“ขานรหัสผ่านโรดส์เตอร์” เขารู้สึกได้ถึงความโล่งใจในน้ำเสียงเธอ เงินทรีรู้ว่าบรีวเออร์เองก็กำลังรอสาย

“เรอเนสซองซ์”

“ยืนยันตัวตน จันทน์ว่าภารกิจคุณคงราบรื่นดี”

“ไม่ใกล้เคียงเลย มีปัญหาแล้วล่ะ”

“ปัญหานั้นเหรอ ดูจากนาฬิกาบนโต๊ะทำงานฉัน คุณน่าจะเพิ่งไปถึงโรงแรมเองนะ ที่นอนนุ่มเกินไปหรือไง”

“มีคนตาม”

“โอ้” เธอเว้นจังหวะ “นี่คุณ...”

เขาแทรก “ใช่ ผมมั่นใจเลย”

“แล้วคุณรู้ได้ไงว่ามีคนตาม”

“พอเครื่องบินผมลง มีทีมสอดแนมรออยู่แล้วในรถตอนผมออกจากสนามบิน”

เธอนิ่งไปครู่หนึ่ง “นั่นก็เป็นปัญหาล่ะ”

“ปัญหานั้นเหรอ ใช่ ที่แลงลีย์นั่นแหละ ผมคิดว่ามันต้องเกิดจากตรงนั้น จากมุมมองของผมแล้วดูเหมือนจะบรรลัยเลยล่ะ แล้วผมจะทำงานได้ยังไงถ้ามีคนตามอยู่”

บิวเออร์ยังคงนิ่งและตอบไปอย่างมีอาชีพ “ฉันเข้าใจเรื่องความกังวลของคุณ ไวโอเลเตอร์ เตียวรีบดูให้ ต้องดูเครื่องบินว่าจะมีโอกาสไหมที่จะ...”

“มีใครรู้เรื่องภารกิจนี้บ้าง”

บิวเออร์ตอบโดยไม่ลังเล “มีแค่คุณ ฉัน และแฮนลีย์”

เมทริว แฮนลีย์คือผู้อำนวยการคนใหม่ของสำนักปฏิบัติการลับแห่งชาติ เงินที่เคยมีเรื่องราวมามากมายกับแฮนลีย์ ขณะที่ความสัมพันธ์ของเขากับบิวเออร์ยังกินเวลาไม่ถึงยี่สิบสี่ชั่วโมงด้วยซ้ำ แต่เธอเป็นหัวหน้าของเขา เป็นคนเดียวที่เขาต้องติดต่อ เป็นสายสัมพันธ์กับซีไอเอที่เขาต้องร่วมงาน จริงๆ คือเขาต้องไวใจเธอด้วย

แต่เขาไม่ใช่คนที่เชื่อใจใครง่ายๆ “คุณมั่นใจนะ”

“ยิ่งกว่ามั่นใจ ฟังนะ ตรรกะนี้ไม่เกี่ยวกับคุณ คนที่กำลังตามอยู่ไม่รู้หรอกว่าคุณเป็นใคร พวกนั้นรู้แค่เครื่องบินลำนั้นเป็นของเรา ฉะนั้นใครที่ลงจากเครื่องจะตกเป็นเป้าหมาย”

“ผมหวังว่าคุณจะพูดถูก”

บิวเออร์บอก “ฉันถูกมาตลอด เราเพิ่งจะได้คุยกัน คุณจึงยังไม่รู้ แต่เดี๋ยวอีกไม่นานคุณก็จะรู้เอง”

“แต่คุณไม่ได้พูดถูกเรื่องเครื่องบินนั้น”

“ก็มันไม่ใช่เครื่องบินของฉัน แฮนลีย์เป็นคนจัดหา มันเองก็ใหม่ในภารกิจนี้พอกับคุณ” บิวเออร์นั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง “ถ้าพวกฉันรู้ว่ามันเป็นเครื่องบินซีไอเอ เราก็คงจะไม่ใช้มันอีก เสร็จงานแล้วฉันจะส่งเครื่องบินลับสุดยอดเยี่ยมไปรับคุณสัญญาเลย”

เขาจึงออกไปยังท่าเรือต่ำลงไปยี่สิบห้าชั้น มีเรือจอดอยู่เป็นสิบๆ ลำให้เห็นทุกขนาดและทุกประเภท

“ใช้เรือสำเภาในท่าเรือแถวนี้ยังน่าจะปลอดภัยกว่า”

“ก็แล้วแต่คุณ แต่ก่อนภารกิจจะสิ้นสุดลง คุณจะไม่ได้นั่งเรือกลับมาแน่ๆ เวลากำลังเดินหน้า และคุณก็รู้ว่าเดิมพันสูงแค่ไหน”

เขาถอนหายใจ “พวกที่ตามผมมานั้นอันตรายไหม”

“ฉันจะไปรู้ได้ไงละ ยังไม่รู้เลยว่าคนพวกนั้นเป็นใคร”